SOBĚHRDSKÝ ZPRAVODAJ

Soběhrdy | Mezihoří | Phov | Žíňany | Žíňánky

zdarma • čtvrtletník vydává Obecní úřad Soběhrdy • ročník 10 • číslo 3 • červenec 2018

Úvodní slovo

Starosti pana starosty

Dnes nebudu psát o vládě, velké politice a populistech, co se nás snaží oblbnout tím, že nám slíbí nesplnitelné. Dnes se s vámi chci podělit o svůj pohled na tu naší malou, komunální politiku. A bude to poohlédnutí velmi osobní.

Před dvanácti lety touto dobou jsem byl osloven několika spoluobčany s tím, jestli bych se nechtěl zapojit do práce obecního zastupitelstva. Že prý mladí lidé by se měli více zapojit. Když se na to podívám zpětně, tak relativní mládí (36 let) a chuť věci kolem sebe měnit, byly opravdu mou jedinou kvalifikací. Dvanáct let je už dostatečně dlouhá doba k tomu, aby člověk mohl posoudit, co se změnilo. V první řadě to, že dnes už já sám chodím a přesvědčuju mladé, aby se zapojili. Ale to největší se odehrálo uvnitř mě. Pavel Bartík usedající dnes na židli obecního zastupitele je úplně jiný Pavel Bartík, než ten, který v roce 2006 poprvé vstoupil do kanceláře obecního úřadu, která tehdy ještě sloužila i jako zasedací místnost zastupitelstva, aby tam složil slib zastupitele. V krátkém úvodníku se samozřejmě nedá shrnout vše, co se změnilo. Ale rád bych se s vámi podělil o změny, které vnímám jako největší nebo nejdůležitější.

Pro obec jsem začal pracovat jako člověk, který v práci řídil skoro 80 zaměstnanců od obchodních zástupců po právníka a pachtil se každý rok za obratem v řádu vyšších stovek milionů. Byl jsem zvyklý dostávat od akcionářů roční cíl a dělat si věci po svém tak, aby cíle (rozuměj zisku pro akcionáře) bylo dosaženo. Všem bylo vlastně jedno, jak to udělám a když jsem si večer něco vymyslel, tak od rána na tom pár lidí začalo pracovat. A moje první roky v zastupitelstvu tím byly zásadně ovlivněny. Dobře si vzpomínám, jak jsem si říkal, že by ta naše obec potřebovala pořádně zmodernizovat, že když obec dá do něčeho peníze, nemusí na tom sice vydělat, ale měla by se jí investice vrátit a že každý je svého štěstí strůjcem. Kdybych to měl převést do politického žargonu, tak myšlením pravičák jak řemen.

Postupně jsem pochopil, co to znamená komunální politika. Že komuna znamená společenství lidí a jde tedy o společné uspokojování potřeb. Učil jsem se každý nápad posuzovat očima všech, kterých se dotýká. Ale také mi došlo, že naše vesnice jsou tady stovky let, postupně se vyvíjely a další stovky let budou. A že nemůže být cílem udělat rychle co nejvíce změn, po kterých za pár desítek let nebude nikde ani památky. A také vím, že jeden člověk nic nespasí a že daleko efektivnější je vytvořit prostředí, kde budou moci změny dělat všichni, nebo alespoň většina. Že každý nápad je třeba nejdříve probrat s dalšími účastníky a snažit se vidět problémy z různých úhlů pohledu. A podobné věci se učím stále.

Po uplynutí tří volebních období nezůstal kámen na kameni. Dnes vím, že ani nejmodernější osvětlení, opravené všechny silnice nebo chodníky, které nás samy dovezou k autobusové zastávce, neznamenají u nás na vsi spokojený život. Tím samozřejmě neříkám, že infrastrukturu není třeba udržovat a vylepšovat. Ale není to nejdůležitější. Venkov je teď pro mě především společenství spokojených lidí, kteří vyznávají podobné životní hodnoty a svůj život prožívají jako součást většího společenství. A nikdo se nepovažuje za důležitějšího a lepšího, než ostatní. A všichni společně s pokorou přistupujeme k možnosti ovlivňovat své okolí.

Vážím si toho, že můžeme žít v místě, které si zachovává charakteristické znaky, jako jsou typický krajinný ráz českého venkova, prostupnost krajiny a čistá příroda. A pokud je třeba, tak obec k dosažení těchto cílů musí investovat peníze i úsilí, aby toto bylo zachováno. Zájem celku má tedy vždy přednost před zájmy jednotlivce. I kdyby tím jednotlivcem byl někdo slavný, bohatý nebo považující sám sebe za úspěšného. Tady na venkově jsme všichni jen malými služebníky našeho krásného venkova a musíme udělat vše, co můžeme, abychom ho uchovali pro další generace. Moje služba v tomto nikdy neskončí. Ať jsem starostou nebo budu posledním občanem.

Ať žije český venkov a jeho lidé.

Pavel Bartík

Soběhrdští hasiči slavili

Poslední červnovou sobotu opět ožila poustka. Konal se zde další ročník Soběhrdského vítání léta. Tentokrát byla ovšem tato akce výjimečná, a to hned ze dvou důvodů. Jedním z nich bylo to, že zde naši hasiči slavili výročí svého založení. A důvod k oslavě jsme opravdu měli. Krásných 125 let je pořádný důvod slavit. Pozvali jsme proto několik okolních sborů s jejich historickou technikou, abychom sobě připomněli, a všem návštěvníkům ukázali, s jakou technikou se za těch 125 let pracovalo a jak se tato technika vyvíjela. A jelikož český hasič je člověk šikovný, všechny tyto historické kousky byly funkční a naši návštěvníci je mohli vidět v akci při požárním útoku, a s nimi i hasiče v dobových uniformách. Byl to nádherný pohled na zachovalé, popřípadě krásně zrestaurované stroje, na kterých bylo znát, že byly vyrobeny ručně, s citem a láskou. Všechny zúčastněné sbory si zaslouží náš veliký dík, že nás podpořily při této akci a vzorně splnily disciplínu. Na závěr těchto ukázek nám ukázali své čerstvě nabité zkušenosti naši nově založení Mladí hasiči a musím uznat, že mě velmi mile jejich výkon překvapil. I oni zvládli požární útok na výbornou. Po těchto ukázkách následovala zábavná soutěž pro cvičící hasiče a poté velmi důležitá událost. Byla předána vyznamenání všem členům, kteří se za posledních několik desítek let značnou měrou

podíleli na tom, že náš sbor funguje již tak dlouhou dobu. Patří jim VELKÝ DÍK.

Druhým důvodem výjimečnosti této akce bylo další výročí, a to stoleté. Všichni jistě vědí, že letos je to sto let od vzniku samostatného Československa. Sto let samostatnosti a v určitém úhlu pohledu i svobody (až na všem známé výjimky). Občané Soběhrd i okolních osad společně nacvičili divadelní hru napsanou speciálně pro tuto příležitost a z reakcí všech diváků jsem přesvědčen, že tato krásně předvedená hra měla úspěch.

Po skončení divadla již začala klasická zábava, na kterou jsou již všichni po léta zvyklí a o kterou především jde. Odpolednem provázela Vranovanka, večer hrála skupina Unisono, a všude byla spousta jídla, pití a zábavy. Pro zájemce byla připravena bohatá tombola.

Před setměním přišlo večerní překvapení. Naše hasičky se svým „vedoucím“ předvedly dokonale nacvičenou sestavu na motivy spartakiády v rytmu Poupat. Pohled to byl opravdu skvostný, minimálně pro všechny přítomné pány. Máme být nač hrdí. I jim patří dík.

Poté již zábava pokračovala volným tempem až do časných ranních hodin bez jakéhokoliv narušení přírodními živly a my můžeme být spokojení, že jsme pro své sousedy a kamarády udělali další povedenou akci, kterou si všichni užili. Všem návštěvníkům děkuji za účast, a všem hasičům VELICE DĚKUJI za obrovský kus práce, který na organizaci této akce odvedli. Těším se zase za rok.

Jiří Strachota, starosta SDH Soběhrdy

Soběhrdští hasiči získali příspěvek z hasičského fondu nadace Agrofert

V letošním roce jsme obdrželi finanční příspěvek z hasičského fondu nadace Agrofert na obnovu vybavení. Za obdržené peníze jsme zakoupili dva dýchací přístroje Draeger, čtyři přilby Draeger a tři savice 1.6m. Na toto vybavení nám nadace Agrofert přispěla částkou 70 000, obec Soběhrdy částkou 30 000 a částku 10 000 jsme si jako SDH Soběhrdy zaplatili ze svých zdrojů.

Děkujeme nadaci Agrofert a velice si jejího příspěvku vážíme.

Zdeněk Šašek ml.

Z dobového tisku

V nové pravidelné rubrice vám přinášíme informace, které o našich obcích, osadách nebo rodácích byly otištěny v dobovém tisku.

V dnešním textu jsme se podívali znovu hluboko do historie a přinášíme text, který 24. září 1888 otiskly NÁRODNÍ LISTY - české noviny vycházející v letech 1861 až 1941.

Pavel Bartík

— Těžce raněn. Když v sobotu dopoledne vyjížděl z domu č. 544-II. na Štěpánské ulici 18letý kočí Fr. Švimberský ze Soběhrd, zaměstnaný u statkáře p. Šimona ve Štěrboholech, držel se rukou ná pravy a byl tak prudce ke zdi přitlačen, že utrpěl těžkého zranění a musel býti do všeobecné nemocnice odvežen.

Hospodaření v obecních lesích

Dominantní část mezi pozemky ve vlastnictví obce Soběhrdy zaujímají lesní pozemky. Dohromady je to zhruba 100 hektarů výměry a v posledních letech se nám daří přikupováním lesů od soukromých vlastníků tuto výměru dále zvětšovat. Občas se mě někdo ptá, proč vlastně kupujeme lesní pozemky. Žádný velký

výdělek se z nich při odpovědném hospodaření dosáhnout nedá a každá práce v lesích se projeví až za desítky let. Důvody jsou v zásadě dva. Za prvé je to dobrá investice z dlouhodobého hlediska 50 a více let, která nepodléhá inflacím, krizím a ani politickým vlivům. A za druhé je to důležitá možnost, jak ovlivňovat krajinu v našem okolí. Lesy jsou plícemi naší planety a nemůžeme si dovolit narušit zásadně citlivý koloběh procesů, které v nich probíhají. Snad jednou naši vnuci ocení, že jsme jim vytvořili podmínky k tomu, aby mohli výrazně ovlivnit podobu krajiny a životní prostředí.

Kdo z vás problematiku hospodaření v lesích sleduje třeba proto, že je sám vlastníkem lesa, ten ví, že současná doba je pro vlastníky lesů velmi těžká. V lesích řádí kůrovec, vichřice, sucho a zloději. A často dokonce všichni najednou. Částečně je to způsobeno ne úplně ideálními postupy a rozhodnutími v dávné minulosti. Někdy se jedná o vlivy, které nemohl nikdo předpokládat. Ale zásadní je, že se s nimi musíme poprat nyní a nepřenášet je pokud možno na další generace.

O obecní lesy se stará odborný lesní hospodář ing, Krejčí a jeho kolega p.Trubač, oba zaměstnanci DSO Obecní lesy Benešovska, kteří kromě našich lesů spravují lesy dalších několika obcí. A sluší se jim poděkovat za dobrou práci, kterou v našich lesích vykonávají. I v současné době plné kalamit nepřekračujeme výrazně plán těžby a neohrožujeme tím výnosy v dalších letech. Je pravda, že běžná plánovaná těžba je na minimu a likvidují se v podstatě pouze kalamitní stavy. Ale to je dámo současnou situací, která v lesním hospodaření panuje. Ještě cennější je, že i v době, kdy díky kalamitám klesá cena dřeva při prodeji, se nám daří dosahovat z hospodaření výnosy zhruba 100 tisíc Kč ročně, což je zhruba stejné, jako v předchozích nekalamitních letech.

Ale úplně nejdůležitější je, že při všech problémech stíháme průběžně osazovat veškeré vytěžené plochy a zakládat tím lesy, které budou těžit naše vnoučata a pravnoučata. A při tom všem se snažíme, abychom předešli do budoucna části problémů, které byly způsobeny tím, že v našich lesích výrazně převážil smrk před tradičními smíšenými lesy. Komplexní vysvětlení této problematiky přesahuje možnosti tohoto článku. Zjednodušeně se dá říci, že v minulosti byly po celé republice výrazně rozšířeny plochy osazené smrkem, který je vhodným stromem pro lesy ve vyšších polohách, řekněme nad 800 m.n.m., kde je dostatečné množství srážek. V nižších polohách je díky sušším půdám náchylný k napadení škůdci, zejména kůrovcem a následně podléhá větrným poryvům. Problematika je to velmi komplexní a ani odborníci se na detailech často neshodnou. Nezpochybnitelnou pravdou ovšem je, že přirozená skladba lesů v našich polohách byla vždy tvořena z větší části listnatými stromy a z menší části jehličnany. Ovšem z hospodářského hlediska byl smrk vždy výnosnější dřevinou a to v minulých desetiletích zvítězilo.

My v obecních lesích se snažíme vrátit k přirozenější skladbě lesů. V roce 2018 bude v obecních lesích vysazeno skoro 9 tisíc nových stromků. Reagujeme na kalamitní situaci se smrkem a sázíme pestřejší porosty.

Skladba sazenic:

Smrk	900 ks
Borovice	1 000 ks
Modřín	100 ks
Buky	1 400 ks
Duby	4 100 ks
Javor	300 ks
Třešeň ptáčnice	800 ks

Ze zhruba 100 hektarů, které vlastníme, sázíme letos asi 2 hektary, takže se nedá mluvit o kalamitě. Ale pravdou je, že by se situace v dalších letech mohla zhoršit. V obecních lesích kůrovce stíháme likvidovat. Horší je to u některých soukromých vlastníků v sousedství našich lesů. V dalších měsících je musíme zkusit přimět k řádné péči o lesy.

A nakonec ještě apel na soukromé vlastníky. Pokud chcete prodat les, protože se o něj nemůžete starat a nechcete, aby ho nějaký spekulant vytěžil a nechal být, tak ho prodejte obci. My se o lesy starat umíme a platíme férově.

Pavel Bartík

Kontejner na biologicky rozložitelný odpad také v Mezihoří

Od začátku července je v Mezihoří umístěn kontejner na biologicky rozložitelný odpad. Kontejner je umístěn na návsi vedle hřiště.

Kontejner je určen na:

Zelený odpad:
- trávu, seno, květiny
- listí
- spadané ovoce
- zbytky zeleniny

Hnědý odpad:
- větve z ořezů stromů
- piliny, hobliny

Do kontejneru naopak nepatří:
- běžný komunální odpad
- „gastro odpad“ – zbytky jídel, maso, pečivo…
- uhynulá zvířata
- kamení, sklo atd.

Pavel Bartík

POUŤOVÉ ODPOLEDNE
POD LÍPAMI V ŽÍŇÁNKÁCH
SOBOTA 11. SRPNA 2018
OD 14:00 HODIN
HRAJÍ: HORVÁTH BAND, ROCKTOM
A FRANŤÁK ROCK

Zapište si do kalendáře

28.7. XXV. Mezihoří Open 2018
v klasických šipkách
11.8. Pouťové odpoledne Pod lípami v Žíňánkách
19.8. Železný dědek
25.8. Zlatá husa bedrčská
8.9. 9:45 – 11:45 svoz nebezpečného a velkoobjemového odpadu
5.–6.10. volby do zastupitelstva obce a do Senátu (1. kolo)
12.–13.10. případné 2. kolo voleb do Senátu

Mobilizace 1938

To bylo tenkrát v září,
měsíc září v babím létě 1938.
Prý bylo teplo, pozdní léto předávalo vládu podzimu.
Stojím zamyšlen na kopcích, hřebenech Orlických hor.

Stojím čelem k východu.
Pravá paže směřuje do labské doliny,
Hradecko, Jaroměř, Pardubice.
Levá do Klodska, dnes polského, tenkrát německého.
A ještě tu stojí!
Ano, vzdorně, nedobytně železobetonová monstra,
ty velké dělostřelecké sruby
a řada menších, pěchotních, dnes zarost-
lých náletem jeřábu, břízy a smrku.
Jejich vlhké zdi jsou porostlé věčným mechem.

Dívám se do jejich střílen
a daně s prsty se mi svírají a bezděky tisknou zbraň.
Tenkrát z nich čněly hlavně kulometů a protitankových pušek.
V pancéřových kopulích byla usazena dalekonosná děla.
A nápisy: Neprojdou!
Někde vlála i husitská vlajka s kalichem.
To bylo tenkrát v září 1938.

To byly poslední hodiny naděje.
Naděje na zničení zla. Hrozného zla!
Paříž, sídlo vlády na Qui d´Orsay.
Kabinet zasedá, ministři v rozpacích, ale vzrušeně debatují.
Půjdeme do války?
Maršál Gamelin a velitelé armád a divizí
proklamují vojenskou čest a povinnost pomoci spojenci,
hledá se cesta jak.
Jak dlouho vydrží středoevropský spoje-
nec, než můžeme zasáhnout?
Co udělá Británie, nenechá nás v tom?
Co udělají Rusové, jak mohou pomoci?
Nemají společnou hranici.
Šílený, zvrhlý kaprál řve v Godezbergu.
To už je silná káva i na Chamberleina.
Bývalý obchodník s dámským prádlem
a deštníky, konečně je uražen.
Je přece v čele celého impéria.
Tichá půlnoční depeše z Paříže do Prahy:
„Nemůžeme Vám bránit ve Vaší vlastní obraně."
Prezident Beneš si vydechne!
22:00 hodin večer se ozývá vzrušující výzva:
„Zůstaňte všichni u svých přijímačů!"
To se několikrát opakovalo.
Prezident dr. Edvard Beneš podle paragrafu č. 8 Ústavy čl. 3
vyhlašuje všeobecnou a úplnou mobilizaci
veškeré československé branné moci.

Karel Čapek sedí s Olgou a přáteli ve své Strži.
Po akordech Vyšehradu hlásí Praha:
Všichni důstojníci, praporčíci, poddůstojníci a mužstvo,
kteří dovrší v tomto roce čtyřiceti let
a všichni mladí se dostaví v co nejkratší době ke svým útvarům.
Vzápětí zazní z rozhlasu hymna.
Důstojníci stojí a salutují.

Praha zhasla světla kvůli bombardování
a už za 2 hodiny po výzvě se ženou první
muži do taxíků, tramvají a vlaků.
Nádraží jsou plná. Taxíky jezdí zadarmo.
Přeplněné vlaky vezou muže ze Slovenska a Podkarpatské Rusi.
Češi a Moravané již jsou ve výzbrojních skladech.
Slováci a Rusíni přijíždějí s malým zpožděním.
Železnice nestačí.

Diktátor a spojenec Hitlera Musolini prohlašuje:
Čechoslováci překonali očekávání.
Během 48 hodin stojí v armádě 1 500 000 mužů. Smeknout.

Musíme vydržet chlapci,
říká Karel Čapek při návštěvě jedné z pevností.
Bude to těžké, ale musíme nastoupit brzo a vydržet několik dní.
Než zazní Marseillaisa a miliony francouz-
ských vojáků zaútočí na Rýn.
Něž vzlétnou britská letadla a válečné loď-
stvo sevře německé přístavy.
Než přiletí sovětské bombardovací a stíhací letectvo
a po železnici dorazí sovětská pěchota.
Musíme vydržet!

Ještě zbývaly hodiny naděje.
Ještě si v Československu mohly hrát židovské děti.
Ještě se mohly smát.
Vojáci stáli na hranicích.
Dělostřelectvo ve svých bojových postaveních.
Tankové útvary připraveny k boji,
letectvo čekalo na rozkazy k vzletu.
To bylo tenkrát v září.
Poletovaly pavučinky babího léta.
Národní divadlo dávalo „Libuši"
Filharmonie hrála Tábor a Blaník.
Ještě se smály a ve školách učily židovské děti.

Dnes tu stojí ty betonové bunkry
a místo ohlušující palby jejich zbraní
zpívají ptáci a šumí stromy.
Jakoby ještě dnes vyčítaly,
proč jsme nemohly přispět k zastavení zla?
Stály jsme republiku miliardy, stavěli nás ve dne, v noci
a nemohly jsme promluvit.

To bylo tenkrát v září 1938.
Na hranicích svobodné země
stála rozkročena Valkýra s mečem.
Nebyl jsem na světě tenkrát v ty dny.
I když jsem nebyl na světě, jedno vím zcela jistě.
Chtěl jsem být s Vámi tenkrát v ty dny, otcové a dědové.
Moc jsem chtěl být s Vámi!

Vladimír Vachoušek

ZPRAVODAJ OBCE SOBĚHRDY
Čtvrtletník Obce Soběhrdy • Ročník 10 • Náklad: 200 výtisků • Vydavatel: Obecní úřad Soběhrdy
Odpovědný redaktor: Pavel Bartík • Redakce: Václava Baštářová, Jan Šíma • Registrace: MK ČR E 18629
Vydavatel: Obecní úřad Soběhrdy, 256 01 Soběhrdy 60 • telefon/fax: 317 795 639
e-mail: obec@sobehrdy.cz • Toto číslo vyšlo 20. 7. 2018